

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/42/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717205896
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3717205896.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: U., proti žalovanému: I., o zaplatenie 1.202,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 17. októbra 2018 č.k. 7Csp/97/2017-56, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou zamietol žalobu o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 1.202,94 eur za obdobie od 08.10.2017 do zaplatenia (časť zamietajúceho výroku II.) **m e n í t a k**, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.202,94 eur za obdobie od 08.10.2017 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti (zostávajúca časť výroku II.) rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku o trovách konania (výrok III.) **m e n í t a k**, že žalobca **m á** nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie v rozsahu 72,88%.

Žiadnej zo strán právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.202,94 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 64,42%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.202,94 eur s príslušenstvom. Uviedol, že dňa 21.02.2014 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 1.284,25 eur, ktorý sa zaviazal splatiť spolu s úrokom v mesačných splátkach vo výške 80,37 eur v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý v zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky č. 2 o viac ako tri mesiace, uplatnil si žalobca právo podľa § 565 Občianskej zákonníka, t.j. vyhlásil okamžitú splatnosť úveru. Do okamžitého zosplatenia úveru uhradil žalovaný len sumu 81,31 eur. Žalovaná suma vo výške 1.202,94 eur predstavuje nesplatenú sumu úveru (1.284,25 eur - 81,31 eur). Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi stranami vznikol právny vzťah zo zmluvy zo zmluvy o úvere podľa § 497 Obch. zák. Zmluvou sa žalobca v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaný sa tieto zaviazal splácať v pravidelných splátkach. Zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podliehajúcu tiež režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., absentuje údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti úveru. Podľa dojednaní predmetnej zmluvy bola konečná splatnosť určená počtom splátok „36“, bez identifikácie konkrétneho dátumu splatnosti jednotlivých splátok, alebo identifikácie splatnosti poslednej splátky. Žalobca dal síce žalovanému na vedomie oznámením zo dňa 21.02.2014, že dátum splatnosti prvej splátky úveru je dňa 01.04.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru je dňa 01.9.2017 a splatnosť jednotlivých splátok je k 1. dňu toho ktorého mesiaca, tieto údaje však nie sú uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, čo znamená, že oznámenie je len jednostranným prejavom žalobcu voči žalovanému. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno nahradiť ani Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere, nakoľko nie sú dojednaniami zmluvy, ide len o výklad povinností zmluvných strán zo zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené posúdil, že pre absentujúce náležitosti zmluvy, je poskytnutý spotrebiteľský úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov a dlh žalovaného voči žalobcovi predstavuje len sumu poskytnutých peňažných prostriedkov po odčítaní žalovaným už uhradenej sumy, teda žalobcom uplatnenú sumu 1.202,94 eur, na zaplatenie ktorej žalovaného zaviazal. Žalobca si uplatnil popri dlžnej istine aj ročný 5,15% úrok z omeškania zo sumy 1.202,94 eur od 05.08.2014 tvrdiac, že si voči žalovanému uplatnil právo na zosplatenie úveru dňa 04.08.2014, z ktorého dôvodu požadoval úrok z omeškania odo dňa 05.08.2014. Oznámením o zosplatení zo dňa 14.07.2014 žalobca ako veriteľ iba upozornil žalovaného, že ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky o viac ako 3 mesiace a uplynie 15 dní od doručenia oznámenia, stanú sa splatnými všetky splátky, teda veriteľ ešte nebol v tom čase oprávnený vykonať svoje právo podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný nebol aspoň v trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou a tento list teda nemohol viesť k zosplateniu celého dlhu a existenciu iného listu (iného úkonu), ktorým by veriteľ vyzval žalovaného na splatenie všetkých splátok, žalobca ani netvrdil, ani nepreukázal. Pretože k zosplateniu dlhu v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 Obč. zák. nedošlo, veriteľ má nárok len na jednotlivé splátky v lehote splatnosti. Rozhodným dňom pre určenie výšky úroku z omeškania je teda prvý deň omeškania dlžníka, keďže však súd ustálil, že v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.02.2014, absentuje údaj o konečnej splatnosti a splatnosti jednotlivých splátok, žalobu v časti úrokov z omeškania z dôvodu nepreskúmateľnosti zamietol.

4. Vec právne posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 4, § 53 ods. 1, 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia istiny 1202,94 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 5,15% zo sumy 1.202,94 od 05.08.2014 do zaplatenia. Ku dňu vyhlásenia rozhodnutia predstavujú úroky z omeškania sumu 260,36 eur. Súd žalobcovi priznal istinu 1202,94 eur, čo do úroku z omeškania v sume 260,36 eur žalobu zamietol. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu bol teda 82,21% (úspech) ku 17,79% (neúspech). Žalobca má preto proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,42% (82,21% - 17,79%).

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote v jeho zamietajúcej časti a v závislom výroku o trovách konania (výroky II. a III.) odvolaním napadol žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne, navrhujúcu odvolaciemu súdu jeho zmenu v týchto častiach tak, že žalobe bude aj v zostávajúcej časti vyhovené a bude mu priznaný nárok na náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100% a súčasne tiež nárok na náhradu odvolacieho konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie, nesprávne skutkové a právne závery), namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vzťahujúceho sa k časti, ktorou mu nepriznal nárok na zaplatenie úroku z omeškania zo žalovanej sumy, ani odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby

žalovanému v tomto konaní dôvodiť, že je súdnou praxou ustálené, že doručenie žaloby o zaplatenie dlžnej sumy žalovanému, sa považuje za výzvu na jej zaplatenie. Preto, ak by súd prvej inštancie nemal dokázaný iný dátum splatnosti žalovaného dlhu, potom doručenie žaloby žalovanému mal považovať za výzvu na zaplatenie prisúdeného dlhu, a teda prvý deň po doručení žaloby aj za prvý deň omeškania so splácaním dlhu. Pokiaľ súd konštatoval, že oznámenie veriteľa predstavuje výklad povinnosti zo zmluvy, potom medzi tento patrí aj určenie splatnosti splátky. Zákonná úprava neurčuje a nevyžaduje, aby splatnosť splátky bola dohodnutá stranami, čiže môže byť stanovená jednostranne, pričom v prípade dotknutej zmluvy bola splatnosť splátky dohodnutá v čl. 2 ods. 2.1 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere v znení tohto článku, ktorý cituje v odvolaní. Z uvedených dôvodov preto podľa jeho názoru súd prvej inštancie rozhodol nesprávne o zamietnutí žaloby v časti úroku z omeškania a nadväzne aj o náhrade trov konania, keďže ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej.

7. Žalovaný nevyužil svoje právo písomného vyjadrenia k podanému odvolaniu.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - ktorou zamietol žalobu o zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od 8.10.2017 do zaplatenia (časť zamietajúceho výroku II.) a v závislom výroku o trovách konania (výrok III.), je potrebné za použ. § 388 CSP zmeniť (keďže v týchto častiach neboli splnené zákonné podmienky na ich potvrdenie, ani zrušenie) a v zostávajúcej zamietajúcej časti (zvyšok výroku II.), je tento potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej - vyhovujúcej časti (výrok I.) nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na plnenie žalobcovi v rozsahu nesplatenej istiny poskytnutého úveru, žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania zamietol a súčasne vzhľadom na čiastočný úspech žalobcu, tomuto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu (64,42%).

12. Žalobca namietal nesprávne skutkové a právne závery týkajúce sa nepriznania mu nároku na úrok z omeškania (minimálne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému), tvrdil, že zákon nevyžaduje, aby splatnosť splátok bola zmluvne dohodnutá stranami, podľa jeho názoru túto možno stanoviť tiež jednostranne, tvrdil, že oznámenie o schválení úveru takýto údaj navyiac obsahuje a v konečnom dôsledku namietal tiež nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia menovite pokiaľ ide o nepriznanie úroku z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Vychádzajúc z obsahu odvolania uplatnil tak dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) a tiež písm. d/ CSP (existencia inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne,

že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako čiastočne opodstatnené. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď predovšetkým právny vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako spotrebiteľský (§ 52 a nasl. OZ), podriadený tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, úver pre absenciu obligatórnej náležitosti v zmluve uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ (dátum splatnosti splátok úveru) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (02.07.2014), posúdil ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/) a po zistení, že žalovaný nezaplatil veriteľovi na istine už len sumu 1.202,94 eur, na jej zaplatenie žalovaného zaviazal (výrokom I.).

16. Keďže ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pochybovať o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu, založeného žalobcom a žalovaným predmetnou zmluvou o úvere, súd prvej inštancie ako bolo uvedené vyššie správne posúdil, že táto je podriadená tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a dôvodne tiež skúmal, či táto obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy z hľadiska ust. § 9 ods. 2 cit. zákona.

17. Pokiaľ ide o záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy a to údaj o splatnosti splátok úveru, s týmto záverom sa možno plne identifikovať. Je pravdou, ako uvádza žalobca, že tento údaj síce vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré oznámenie však nie je súčasťou návrhu zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorej časti je potrebné toto oznámenie považovať za nový návrh zmluvy (§ 44 ods. 2 OZ).

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (02.07.2014) zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Predovšetkým vychádzajúc z cit. ustanovenia, teda nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že zákon neukladá povinnosť zmluvného dojednania termínu splátok istiny, úrokov, či iných poplatkov.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

20. Podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, musela uzavretá zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórnych) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je to postačujúce pre to, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V danej veci súd prvej inštancie svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru založil na zistení absencie obligatórnej náležitosti zmluvy, a to dátume splatnosti splátok úveru predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu zatvorenia zmluvy. Správne žalobca tvrdí, že tento údaj bol uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, avšak v čase, kedy žalovaný zmluvu podpisoval, nemal vedomosť

o tom, ako je presným a zrozumiteľným spôsobom stanovená splatnosť splátok úveru (tento údaj bol následne uvedený až v oznámení o schválení úveru dlžníkovi, návrh zmluvy ho neobsahoval), ide teda o jednostranný právny úkon žalobcu, pričom právne relevantné je len to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o dátume splatnosti splátok je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže spotrebiteľský úver sa považuje z uvedeného dôvodu za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie správne posúdil, že žalobca tak má nárok len na vrátenie sumy poskytnutej istiny úveru, teda vo výške 1.202,94 eur, na ktoré plnenie žalovaného tiež zaviazal.

21. V tomto smere sú tak odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, rovnako ako poukaz na čl. 2 bod 2.1. zmluvných dojednaní, obsah ktorého podľa jeho názoru je spôsobilý k záveru o uvedení absentujúcich náležitostí už v samotnej zmluve a poskytuje podľa jeho názoru dostatočnú vedomosť spotrebiteľovi o potrebných parametroch úveru.

22. Posudzovať uvedenú spornú otázku je potrebné vždy so zreteľom na to, že v spotrebiteľskom vzťahu je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje, preto treba od dodávateľa očakávať aj vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude správať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak takto nepostupuje, spreneverí dôveru druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania, a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje aj tým, že text spotrebiteľskej zmluvy, zvlášť ak sa jedná o zmluvu formulárovú (ako tomu je tiež v posudzovanej veci), má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný, podstatné zmluvné dojednania musia byť pre priemerného spotrebiteľa bez ťažkostí opoznatelne, hlavné parametre úveru a presnosť a určitosť obligatórnych náležitostí musí byť samozrejmosťou. Predmetná zmluva totiž spadá nesporne pod súdnu kontrolu prijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

23. Žalobca prostredníctvom námietok produkovaných v odvolaní v zásade tvrdí, že ním zvolená konštrukcia zmluvy, z hľadiska obligatórnych náležitostí zmluvy, takýmto z hľadiska ochrany spotrebiteľa akceptovateľným štandardom neodporuje. Tieto námietky však nie sú spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľa spôsobilému rozhodnutiu. Údaj o dátume splatnosti splátok je totiž jednoznačne určitým a prehľadným spôsobom opoznatelný až z oznámenia o schválení úveru, ktorý v tomto bode z dôvodov uvedených vyššie, nemožno považovať za súčasť uzatvorenej zmluvy. Zložitosť konštrukcie čl. 2 bod 2.1. zmluvných dojednaní a tiež jej nedostatočná určitosť, nie je z hľadiska odlišného záveru, aký vyvodil súd prvej inštancie, udržateľnou. Účelom úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad dotknutých ustanovení, ktorý jasne a zrozumiteľne stanovuje, aký je konkrétny dátum splatnosti splátok úveru, pričom tento nedostatok nemožno konvalidovať odvolateľom zvolenou konštrukciou.

24. Žalobca ťažiskovou časťou odvolania namieta nepriznanie mu úroku z omeškania, ktorý odvodzuje od ním tvrdeného zosplatnenia úveru (04.08.2014), preto požaduje 5,15% ročný úrok z omeškania odo dňa 05.08.2014.

25. Podľa § 559 ods. 1 a 2 OZ splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

26. Podľa § 517 ods. 1 OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

27. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

28. Podľa § 563 OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

29. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že dlh zanikne jeho splnením, pričom dlžník je povinný dlh splniť riadne a včas. Ak dlžník plnenie neposkytne najneskôr v posledný deň splatnosti dlhu, dostáva sa do omeškania a ak ide o plnenie peňažného dlhu, veriteľ má právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania. Čas splnenia (splatnosť) dlhu má určujúci význam aj z hľadiska omeškania, t.j. určenia momentu, kedy sa dlžník dostáva do omeškania. Ak je žalobou uplatnený nárok vo forme úroku z omeškania, musí byť zrejmá povaha pohľadávky, ku ktorej sa úroky z omeškania viažu. Úroky z omeškania sú totiž v zmysle § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky. Splatnosť záväzku pokiaľ nebola zmluvne dojednaná, nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný veriteľom k plneniu. Zákon neobmedzuje veriteľa v tom, kedy má dlžníka o splnenie dlhu požiadať. Za kvalifikovanú výzvu sa považuje aj žaloba, v ktorom prípade splatnosť nastáva prvý deň po doručení žaloby dlžníkovi.

30. Súd prvej inštancie posúdil, že k platnému zosplatneniu dlhu v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 OZ nedošlo, s čím sa vysporiadal v bode 33 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré závery žalobca odvolaním skutkovo nenapadol a vychádzajúc zo zistenia, že zmluvne neboli dojednané termíny jednotlivých splátok úveru (tiež konečnej splatnosti úveru - teda dátum poslednej splátky úveru), možno sa identifikovať s tým, že žalobca ním tvrdené omeškание s plnením dlhu odo dňa 05.08.2014 nepreukázal.

31. Dôvodne však žalobca namieta, že za týchto okolností (pokiaľ sa vychádza z neexistencie zmluvného dojednania v tomto smere a platného nezosplatnenia úveru) nastala splatnosť dňom nasledujúcim po doručení výzvy na plnenie dlžníkovi, za ktorú kvalifikovanú výzvu v posudzovanej veci je potrebné považovať doručenie žaloby žalovanému, k čomu došlo vychádzajúc z obsahu spisového materiálu dňa 7.10.2017, teda nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania so splnením dlhu, v dôsledku čoho prináleží dôvodne žalobcovi úrok z omeškania z dlžnej priznanej sumy (1.202,94 eur) za obdobie od 8.10.2017 do zaplatenia (k danému dňu omeškania vo výške 5% ročne - § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka), v ktorej časti, keďže súd prvej inštancie úrok ani za toto obdobie a v tejto výške žalobcovi nepriznal, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie za použitia § 388 CSP zmeniť a úrok v tomto rozsahu a v zákonnej výške žalobcovi priznať (časť zamietajúceho výroku II.). Možno prisvedčiť tiež žalobcovi, že čo do tejto časti napadnuté rozhodnutie vykazuje nedostatky v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, keďže nemožno z neho zistiť dôvody, pre ktoré aj za toto obdobie, bol nárok na úrok z omeškania zamietnutý.

32. Nad rámec vyššie uvedeného obdobia a výšky úrokovej sadzby je zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie (zostávajúca časť výroku II.) vecne správne z dôvodov uvádzaných v bode 23 odôvodnenia tohto rozhodnutia, preto bolo potrebné toto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a odvolacie námietky žalobcu k nemu sa vzťahujúce vyhodnotiť ako v celom rozsahu nedôvodné. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol vo vzťahu k tejto zamietajúcej časti žiadne, k odvolaciemu prieskumu spôsobilé rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania, pričom rozhodnutie k tejto časti sa vzťahujúce je odôvodnené v súlade s parametrami danými ust. § 220 CSP.

33. Predmetom odvolacieho konania bol tiež závislý (III.) výrok rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 64,42%. Keďže v odvolacom konaní došlo k čiastočnej zmene napadnutého rozhodnutia v časti prisúdeného plnenia príslušenstva pohľadávky, čo sa nevyhnutne premietlo do miery úspechu žalobcu, bolo potrebné aj v tejto časti rozhodnutie za použitia § 388 CSP zmeniť. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1.202,94 eur, teda v rozsahu, ako si ju tento žalobou nárokoval. Ročný úrok z tejto sumy vo výške 5,15% požadoval od 5.8.2014 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu (19.3.2019) predstavuje sumu 280,77 eur (spolu teda nárokováná suma 1.202,94 + 280,77 = 1.483,71 eur). Priznaný úrok z omeškania 5% ročne za obdobie od 8.10.2017 do dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia predstavuje sumu 86,84 eur a s pripočítaním priznanej istiny sumu 1.289,78 eur, čo predstavuje pomer úspechu žalobcu 86,92% k jeho neúspechu 13,08% čistý úspech v spore žalobcu v rozsahu 73,84% v ktorej výške mu odvolací súd priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie (§ 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP) o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že nepriznal právo na ich náhradu žiadnej zo strán s poukazom na čiastočný úspech oboch strán v odvolacom konaní.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).